

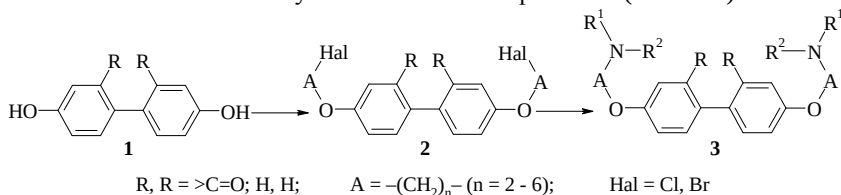
АМІНОАЛКОКСИБІФЕНІЛИ ТА ЇХ АНАЛОГИ

С.О. Зано́за¹, С.А. Ляхов¹, Т.І. Бикова²

¹Фізико-хімічний інститут ім. О.В. Богатського НАН України,
вул. Люстдорфська дорога 86, 65080 Одеса, Україна

²Одеський Національний університет ім. І.І. Мечникова,
вул. Дворянська 2, 65082 Одеса, Україна
e-mail: sa.zanoza@gmail.com

Алкілюванням 4,4'-дигідроксибіфенілу (**1**; R = H) α,ω-дигалогеноалканами з подальшим амінодегалогенуванням первинними та вторинними амінами синтезовано низку ω-аміноалкоксибіфенілів **3** (n = 2 – 6).

Афінітет до ДНК сполук **3** приблизно на 2 порядки нижчий, ніж аміксина (**3**, n = 2, R,R = >C=O, R¹ = R² = Et) та його аналогів. Відсутність збільшення характеристичної в'язкості розчину ДНК в присутності ліганду, незначний гіпохромізм в УФ-спектрах та відсутність батохромного зсуву виключають здатність до інтеркаляції в ДНК цієї низки сполук та свідчать на користь зовнішнього зв'язування **3** з ДНК. Результатами докінга показана можливість реалізації зв'язування **3** в малому жолобі ДНК. Зростання довжини бокового вуглеводневого ланцюга **3** суттєво збільшує цитотоксичність та здатність до гемолізу еритроцитів, та значно знижує протівірусну активність. Таким чином, незважаючи на близькість будови аміноалкоксибіфенілів (**3**, R,R = H, H) та аміноалкоксифлуоренонів (**3**, R,R = >C=O) та притаманні обом класам сполук протівірусну та інтерфероніндукуючу активності, можемо припустити, що ці сполуки реалізують свою фармакологічну дію через різні мішені. У зв'язку з цим доцільними є подальші дослідження механізму їх дії.